

Người Tốt

Nhỏ Diệp vùi mẹ:

- Mẹ ơi, ngày mai đi chợ, mẹ nhớ mua cho con một ký đậu trắng nghe mẹ!
- Để làm gì thế hả con gái? - đề nghị của nhỏ Diệp làm mẹ ngạc nhiên quá. Mẹ nhớ trước đây nhỏ Diệp chưa bao giờ thích thứ đậu này

Câu trả lời của nhỏ Diệp làm mẹ thắc mắc ghê lắm. Nhưng thấy nó không muốn nói, mẹ cũng chẳng gặng hỏi. Mẹ gật đầu:

-Được rồi! Mẹ sẽ mua cho con !

Thực ra nhỏ Diệp chẳng muốn giấu mẹ. Trước nay nó giấu mẹ điều gì. Nhưng lần này nó mắc cỡ.

Chả là hôm qua ở trên lớp nó nghe thầy Nhấn kể chuyện. Thầy kể cho học trò nghe chuyện đời xưa. Chuyện kể một người tu dưỡng tính tình bằng cách sấm hai cái lọ. Mỗi khi làm được một điều gì tốt, ông bỏ vào chiếc lọ thứ nhất một hạt đậu trắng. Còn khi trót làm một điều không tốt, ông bỏ vào chiếc lọ thứ hai một hạt đậu đen

Lúc đầu, lọ đậu đen nhiều hơn hạt đậu trắng. Nhưng sau một thời gian hai lọ bằng nhau. Sau một thời gian nữa lọ đậu trắng nhiều hơn lọ đậu đen. Rồi đến một ngày chỉ toàn lọ đậu trắng. Ngày đó, ông cần phải bỏ đậu vào lọ nữa. Ông đã trở thành một người tốt

Nhỏ Diệp thích câu chuyện này lắm. Nó thích trở thành người tốt biết bao. Nó không thích bị bà rầy " Sao cháu cứ ăn vặt để đến bữa lại ngồi nhời cơm cả buổi thế?, bị ba nhắc " Ngồi vào bàn học bài đi chứ con!" bị anh Quý quạu quọ " Tao giảng khô cả cổ, sao mắt mũi mày để đâu thế!.."

Nhỏ Diệp bắt chước nhân vật trong truyện kể thầy giáo. Nhưng nó không sấm hai chiếc lọ. Cũng cần phải có đủ cả đậu đen lẫn đậu trắng

Nhỏ Diệp đặt trên bàn học mình một chiếc ly. Mỗi khi làm được một điều tốt, nó sẽ bỏ vào đấy một hạt đậu trắng. Lỡ làm điều gì không tốt, nó lại thò tay vào ly nhặt bớt đi một hạt. Sau mỗi tuần nó trút đậu ra ly và đếm. Căn cứ vào số đậu nhiều hay ít đi nó sẽ biết mình có trở thành người tốt hay xấu

Ngày ngày đầu tiên mẹ đem đậu về, buổi chiều nhỏ Diệp bỏ vào ly ba hạt. Chả là sáng đó, nó được điểm 10 môn ngữ pháp, buổi trưa nó giúp mẹ lau nhà, sau đó lại phụ mẹ lật rau

Nhỏ Diệp hân hoan ngắm nghía ba hạt đậu trong ly. tuy chỉ có ba hạt chông chơ nằm thònhưng ngày đầu được như thế đã mừng lắm rồi. Chả bù với lúc vừa đi học về, đón bịch đậu từ tay mẹ, nó đã phát hoảng khi thấy một ký đậu sao mà nhiều thế. Nó ngỡ cứ sông như thế này đến một trăm tuổi, nó cũng không thể nào làm xong " một ký " điều tốt nổi

Thế là ba hạt đậu hồi chiều rốt cuộc chỉ còn có một Nhỏ Diệp buồn bã bỏ hai hạt đậu vào lại trong bịch rồi cất lên giá sách an ủi:" dù sao thì cũng còn một điều tốt Nhưng đó là câu chuyện của ngày đầu.. tập làm người tốt, mà ngày đầu tiên, như người ta thường nói bao giờ cũng khó khăn

Quả nhiên những ngày sau đó số đậu trong ly dần dần nhiều lên từng chút một. Diệp tất nhiên cũng ý tứ hơn từng chút một

Người khác dù đó là ông bà, cha mẹ hay thầy cô giáo phán xét mình, dẫu công tâm và nghiêm khắc đến mấy vẫn có lúc thiếu sót. Nhưng nếu chính mình phán xét mình thì không làm được điều gì tốt. Minh nghĩ gì, mình làm gì, dù bí mật đến mấy thì mình.. cũng biết

Nhỏ Diệp hiểu điều đó, vì vậy nó chả dám làm những chuyện mà vì chúng, những hạt đậu ở trong ly có thể bị tước mất bất cứ lúc nào

Đậu trong ly ngày một nhiều. Và những lời khen mà nhỏ Diệp nhận được cũng không kém

Bà nói

- Cháu Diệp lúc này ngoan ghê. Cháu giúp bà biết bao nhiêu là việc

Mẹ nói:

-Ừ tự nhiên dạo này nó giỏi giang hẳn ra

Ba hài lòng:

Điểm mười trong tập cũng nhiều hơn trước

Anh Vũ và anh Quý cũng đều gật đầu

-Ừ thấy dạo này là lạ thế nào. Trông chừng chặc ra phết

Được cả nhà khen nhỏ Diệp vừa tinh thích vừa ngượng ngập. Nó trốn lại gần và âu yếm ngấm những hạt đậu đang nằm chen chúc với nhau. Những hạt đậu cũng đang nhìn nó. Những hạt đậu như đang nói: Chẳng có gì tự nhiên, phải không bạn Diệp?

Nhỏ Diệp đang nghe thấy câu nói đó, hoặc cũng có thể do nó tưởng tượng ra trong đầu và vui vẻ trả lời:

Đúng rồi chẳng có gì là tự nhiên cả. Muốn trở thành người tốt cũng cần phải cố gắng. Như mình đang cố gắng để chiếc ly trở thành thật đầy. Đầy đến mức phải sắm thêm chiếc ly nữa.

Mơ ước của nhỏ Diệp đẹp dễ và đáng yêu biết bao. Chỉ tiếc rằng nó ra, không một ai hay biết.

Vì vậy, một hôm nhỏ Diệp vừa chơi nhà bạn về, Quý ròm đã tíu tít khoe:

- Lát nữa ăn cơm tối xong tao sẽ đãi mày món này tuyệt lắm

Món gì thế kẹo dừa phải không?

-Kẹo dừa thì nói làm gì! Quý ròm xì một tiếng- Món này hấp dẫn hơn nhiều
nhỏ Diệp tò mò

Thế đó là món gì?

Chè

Chè gì vậy?

Quý ròm hơ tay:

Chè đậu trắng

- tưởng gì! nhỏ Diệp rùn vai- Em đâu có ăn được chè đậu trắng. em thích chè đậu xanh cơ!

-Mày ngốc quá! - Quý ròm bĩu môi- Chè đậu trắng ngon hơn chè đậu xanh gấp tỷ lần

Bị ông anh chê ngốc, nhỏ Diệp tức lắm. Nhưng nó chưa kịp phản ứng, bỗng nhớ tới một chuyện, mặt liền xanh xám:

-Chết rồi! Đậu trắng ở đâu ra vậy?

Quý ròm cười hì hì:

- ở trong phòng học chứ đâu. Tao thấy mày nhét một bịch to tướng trên giá sách lại đựng trong ly tao nữa, tao liền trút hết ra đem cho bà nấu chè

-Trời đất! đậu của em sao anh lại đem nấu chè- Miệng nhỏ Diệp méo xệch, còn mắt thì bắt đầu ngân ngấn nước

- Đậu không dùng nấu chè chứ dùng để làm gì! - Quý ròm hừ mũi- Chẳng lẽ để cho mồi meo hết hay sao?

- không biết ! Em không biết - nhỏ Diệp giãy nảy- Anh muốn ăn chè thì mua đậu về nấu ăn, ai bảo anh lấy đậu của em!

Nghĩ đến bao nhiêu công sức bỏ ra những ngày qua trở thành công cốc, bao nhiêu điều tốt, nâng niu gom góp được cả tháng nay bị ông anh đem ra nấu chè, nhỏ Diệp nghe ngẹn tức ngẹn. Nó lắp bắp;

- Tại anh hết. Em... em...

Nhỏ Diệp hít vào một hơi, chuẩn bị bù lu bù loa bắt đền ông anh nhanh nhẩu đoảng

Nhưng đến phút chót, không hiểu sao nó bỗng nín thinh

Quý ròm sợ nhất trò ăn vạ của nhỏ em. thấy nhỏ Diệp làm ầm, nó mắt la mày lét, bụng rối như tơ

Nhưng rồi chờ hoài vẫn chưa thấy nhỏ em khai hòa, nó lo lắng hỏi:

- Em sao?

-chả sao cả! nhỏ Diệp đưa tay quệt nước mắt đáp bằng giọng sứt sứt- Em.. em chỉ muốn nói nếu anh lỡ nấu chè rồi thì thôi. Em sẽ mua lại bịch đậu khác

Sự thay đổi thái độ đột ngột của nhỏ em khiến Quý ròm ngơ ngác:

-Mày nói thật chứ?

- thật

-Mày không bắt đền nữa

Quý ròm thở phào. Rồi tò mò hỏi:

- Thế may cất bịch đậu phòng để làm gì vậy

Nhỏ Diệp nhón miệng cười:

- Chẳng làm gì cả! Chơi vậy thôi!

Quý ròm bán tín bán nghi. nhưng nó không hỏi tới chỉ nói :

- Lạ thật đấy! Chả ai lại chơi với những hạt đậu như mày cả!

Dĩ nhiên là Quý ròm nói đúng. Chỉ có điều nó không biết là nó nói đúng thôi. Nhỏ Diệp đâu phải dùng những hạt đậu trắng kia làm trò chơi. Nó đang bắt chước nhân vật trong truyện kể thầy giáo. Nó đang tập làm người tốt. Nếu không thế, lúc đang chuẩn bị ăn vạ ông anh, nó đã không ngừng bắt nửa chừng

Chỉ vì lúc đó nó sực nhớ ra một điều là một người tốt thì đâu có làm như vậy. Một người tốt bao giờ cũng biết bao dung, cũng biết tha thứ và biết nói:

Lỡ rồi thì thôi! em sẽ mua lại bạch đậu khác!

Tất nhiên lần này "người tốt " sẽ cẩn thận hơn , tìm chỗ kín đáo giấu kỹ hạt đậu sẽ không để cho " người anh của người tốt" đem trút hết vào nồi như trước